

Den internationella situationen

När kriserna sammanstrålar, utmaningen hur man ska gå framåt för dem som är på botten

Fjärde internationalens internationella kommitté

Text antagen av IC: 33 ja-röster, 9 nej-röster, 3 nedlagda röster, 0 NPPV

Inledning

Den blodiga krigsoffensiv som den sionistiska staten Israel och USA-imperialismen utlöste mot det palestinska folket efter Hamas attack den 7 oktober har våldsamt rubbat den bräckliga och kaotiska situationen i en värld som befinner sig i en flerdimensionell kris. Utöver detta nya faktum har vi det fortsatta ryska kriget mot Ukraina, liksom extremhögers tillväxt - med Millies seger i Argentina och utsikterna till en ny seger för Trump i USA, de skärpta spänningarna mellan Förenta staterna och Kina om Taiwans framtid, och den vetenskapliga bekräftelsen att den globala uppvärmningen redan orsakar de katastrofer som förutspåddes för 2030. Kort sagt, de stora dragen i den situation som beskrevs i oktober 2023 har inte motbevisats, men tragiskt nog bekräftats under de senaste månaderna.

En imperialistisk attack mot hela Mellanöstern

Kriget i Palestina öppnar ett nytt kapitel i historien. Efter att redan ha framkallat en ny Nakba har det nuvarande kriget under månadernas lopp fått folkmordskaraktär - med bombningarna, förstörelsen, kvinnors och barns död, stängningen av humanitärt bistånd och den hunger som härjar i området.

I februari 2024 har en miljon av de 2,4 miljoner palestinierna i Gaza fördrivits från de norra områdena till södra delen av Gazaremsan. Av de mer än 30.000 som dödats på fyra månader är 40 procent kvinnor och barn. Med belägringen av befolkningen i området utan mat eller hjälp och genom att troligen bomba Rafah visar Israel att dess mål är att kolonialt återta Gazaremsan. Samtidigt har 16 palestinska samhällen tvångsförflyttats från Västbanken. Det är en attack och ett hot mot alla palestinier och omkringliggande arabiska och islamiska folk, som redan har blivit ett regionalt krig.

Detta är inte ett "Israel-Hamas"-krig. Det är inte heller bara en fortsättning på den koloniala bosättningsstatens 75-åriga krig, apartheid och "etniska rensning" mot dem som bebodde Palestina före det påtvingade skapandet av staten Israel.

Detta är första gången sedan offensiven mot Irak 2003 som USA har ingripit så direkt. Dess stöd i form av vapen och miljontals dollar till Israel är avgörande för att åstadkomma en historisk massaker på civila.

Det är således en kolonial och imperialistisk offensiv med flera mål, med våldsamt förtryck och uppmuntran av nya bosättningar på Västbanken, av palestiniernas försvinnande eller massiva utvandring, militära intrång i sydvästra Syrien, bombningar i södra Libanon och Beirut för att skada Hizbollah, bombningar av houthierna i Jemen, som försöker blockera den amerikanska flottans och handelsfartygens manövrer vid inloppet till Röda havet. De Assad-vänliga bataljonerna i Syrien, Hizbollah i Libanon och houthierna i Jemen (som gör uppror mot en regering som kontrolleras av Saudiarabien), är alla krafter som har en relation till den teokratiska och djupt förtryckande regimen i Iran och hävdar att de agerar för det palestinska folkets bästa, samtidigt som de i själva verket försöker främja sina egna

intressen. Konflikten har redan fått konsekvenser utanför regionen och har utvidgats till Pakistan.

Den nuvarande blodbadet underlättas av Netanyahu-regeringens neofascistiska karaktär. Mycket försvagad av månader av folkliga protester mot hans arroganta åsidosättande av rättsväsendet, men genom att utnyttja den antisionistiska vänsterns extrema svaghet har Netanyahu tagit tillfället i akt i samband med Hamas attack för att försöka återta kontrollen över den interna situationen, för att fullfölja det historiska uppdraget för hans västerländska gendarmeristat i Mellanöstern. Netanyahu är idag förtruppen för extremhögern i världen, vars traditionella antisemitiska axlar relativiseras av den globala islamofobiska axeln. Israel-USA:s offensiv stöter på sprickor och stora motsägelser. Den utvecklas under medskyldig tystnad eller hycklande protester från de stora västmakterna, senfärdiga protester från Kina eller Putins Rysslands lindansande. När det gäller, de flesta, regeringarna i arabvärlden och deras logik av "normalisering" av förbindelserna med Israel och osynliggörande av den palestinska saken som rådde före den 7 oktober att deras kritiska uttalanden om bombningen av Gaza under folkligt förtroende blir löjliga. Det Israel gör är inte självförsvar utan en av de mest skamliga massakrerna i modern historia, som med rätta fördömdes som folkmord av Sydafrika inför Haagtribunalen. Den pågående tragedin orsakar politisk-ideologiska omvälvningar över hela världen. Det blir allt svårare för deras allierade att försvara både USA och Israel. Blodbadet i Gaza har en särskild inverkan på universitet och perifera ungdomar i det globala nord. Rasifierade ungdomar från arbetarklassområden som fallit offer för den ökande islamofobin identifierar sig med palestiniernas sak, medan aktioner till stöd för denna sak snabbt stämplas som antisemitiska. Unga judiska humanister i väst, av vilka många är icke- eller antisionister, rör sig i motsatt riktning till de proisraeliska känslorna den 7 oktober. Vi måste agera och föra en dialog med alla dessa sektorer.

Framväxten av extremhögern utmanar de nyliberala så kallade "demokratierna"

Vi bevittnar framväxten av en konstellation av nya högerextrema krafter runt om i världen, som kanske ännu inte har nått sin höjdpunkt. I Italien har de makten, de samregerar i Nederländerna och Sverige, de blir starkare i Tyskland och kan vinna regeringsmakten i Frankrike. Den auktoritära Erdogan håller sig kvar i Turkiet.

I Central- och Östeuropa har, förutom den alltmer fascistiska karaktären hos Ryska federationen under Putin sedan den öppna invasionen av Ukraina, det högerextrema partiet Fidesz suttit vid makten i Ungern sedan 2010. På ett liknande sätt har PiS, förkroppsligandet av den polska extremhögern, suttit vid makten i åtta år och även om PiS förlorade sin dominans i det senaste valet i oktober 2023 till en proeuropeisk koalition behåller partiet landets presidentskap. Samtidigt har det populistiska konservativa partiet (Smer-SD), som vann det senaste parlamentsvalet, i Bulgarien gått samman med extremhögern (SNS) för att styra landet.

I Latinamerika, efter Bolsonaros katastrof och Dina Boluartes statskupp i Peru för två år sedan, erövrade de Argentinas Casa Rosada och förklarade ett krig på liv och död mot en av de mest stridbara och organiserade arbetar- och folkrörelserna. De hotar Förenta staterna och världen, med möjligheten att Trump tar tillbaka Vita huset.

De utgör verkliga hot i Asien, där Bongbong Marcos, son till diktatorn Ferdinand Marcos, styr Filippinerna och den antimuslimske Narendra Modi styr Indien sedan 2014. Hans Bharatiya Janata Party (BJP)-regering har begränsat de medborgerliga fri- och rättigheterna, arbets- och miljö rätt, liksom den konstitutionella autonomi i Kash"mirregionen. I Indonesien har den högerextreme Prabowo Subianto just blivit vald till president.

Sedan 2008, och mer markant sedan Brexit och Trumps seger 2016, har rörelser och partier inom en förment "förnyad" extremhöger stärkts och mångdubblats i takt med valsegrar. De framställer sig själva som antisystemiska, även om de är (ultra)nyliberala, konservativa i sin moral, nationalistiska, främlingsfientliga, rasistiska, kvinnofientliga, fiender till HBTQIA+rättigheter, transfoba och massivt inspirerade eller stödda av religiös fundamentalism. De sprider vetenskapsförnekelse när det gäller klimatförändringar. Framstegen för denna konstellation av extremhöger är resultatet av årtionden av kris för (nyliberala) demokratier och deras institutioner, på grund av den ökade ojämlikheten och dessa regimers oförmåga att ge tillfredsställande svar på folkens och arbetarnas strävanden. Den nya extremhögerens djupa rötter är de utarmade samhällssektorernas desperation inför den allt värre krisen, den sociala strukturens sönderfall skapad av nyliberalismen, i kombination med misslyckandena för de "alternativ" som socialliberalismen och "progressivismen" representerar. Som ett resultat av detta har fraktioner av borgarklassen uppstått och vuxit över hela världen som stödjer denna nya version av fascismen som en politisk-ideologisk lösning med förmåga att stänga ner regimer, med järnhand kontrollera massrörelser, införa brutala justeringar och avhysningar för att rädda den kapitalistiska ackumuleringstakten. Det mest anmärkningsvärda exemplet på denna uppdelning är polariseringen mellan Trumpismen (som har tagit det republikanska partiet med storm) och det demokratiska partiet i USA. Detta panorama utgör en grundläggande uppgift för Fjärde internationalen: kampen på liv och död mot dessa högerextrema krafter, auktoritära rörelser och neofascism.

Ukrainska folket försvarar sin rätt till nationell självbestämmande

Invasionen av Ukraina av Putins armé 2022 påskyndade den geopolitiska omgestaltningen av världen. Putins regim reproducerar med sin aggression de dominansförhållanden som ärvts från tsarväldet - inte utan lån från stalinismen och konvergens med extremhögerens ideologier runt om i världen.

Kriget orsakar dessa vidrigheter på lång sikt. Ryssland fortsätter att bombardera civila områden och attackera ukrainsk infrastruktur (järnvägar, vägar, skolor, sjukhus, kvarnar, lager, hamnar etc) över hela territoriet. I de ockuperade zonerna har massvåldtäkter och massakrer, förstörelsen av Mariupol och bombningar som drabbar civila (som påstås vara "skyddade" av Ryssland) gått hand i hand med repressivt införande av ryska pass, förstörelse av ukrainsk kultur, deportering av barn osv. Miljontals ukrainare har tvingats fly från sina hem eller lämna Ukraina, vilket har splittrat deras familjer och sociala nätverk och gjort dem till flyktingar i olika länder.

Det var det folkliga väpnade och civila motståndet mot invasionen i februari 2022 (oväntat av både Putin och västmakterna) som tvingade Putin att göra ogenomskinliga justeringar av målen för sin militära offensiv, som var tänkt att "avnazifiera" Ukraina och skydda den rysktalande befolkningen i Donbas. Markfronten har stabiliserats (i början av 2024) efter enorma mänskliga förluster, utan att de ryska styrkorna har kunnat stabilisera sin kontroll över alla de territorier som utropats som ryska.

I Ryssland och Belarus kriminaliseras de som vågar tala om ett "krig" för vad som officiellt är en "särskild militär operation" eller som uttrycker minsta motstånd mot det. Den partiella mobiliseringen av cirka 300.000 man i september 2023 ledde till att hundratusentals unga män - ofta utan flyktingstatus - flydde, inte utan hot mot sina familjer i Ryssland. Tusentals civila i Rysslands gränsområden har nu blivit offer för Putins krig och utsatts för attacker från ukrainska drönare och granater.

Den ryska aggressionen har för närvarande gjort det möjligt för Nato att konsolideras och utvidgas på grundval av rädslan hos Rysslands östeuropeiska grannar. Därför är besegrandet av denna invasion och den ryska imperialistiska logiken en avgörande faktor för en framgångsrik folklig kampanj i hela Europa för att avveckla alla militära block - Nato, CSTO, AUKUS.

Internationalisering av aldrig tidigare skådat slag

Vi upplever en aldrig tidigare skådad internationalisering av de stora frågor som mänskligheten står inför. Kapitalismens kris har fått en ny karaktär sedan kraschen 2008 och den recession som följde omedelbart därefter, och i ännu högre grad i och med covidpandemin. Den kapitalistiska krisen har helt klart blivit flerdimensionell. Det finns en konvergens mellan miljökrisen - som sedan några år tillbaka har gett upphov till alltmer extrema klimatfenomen, bland vilka de senaste extrema värmeböljorna utmärker sig - med en fas av varaktig ekonomisk stagnation, med intensifieringen av kampen om hegemoni i det mellanstatliga systemet mellan Förenta staterna och Kina, med auktoritära och nyfascistiska framsteg, med folkens och arbetarnas motstånd och mångfaldigandet av krig i världen.

Vi har gått in i ett nytt skede i kapitalismens historia. En period som är kvalitativt annorlunda än den vi har genomlevt sedan den nyliberala globaliseringen etablerades i slutet av 1980-talet, och särskilt mer konfliktfylld när det gäller klasskampen och kampen mellan stater jämfört med den som inleddes för 33 år sedan med Sovjetunionens och de byråkratiska regimernas kollaps i Östeuropa.

Det finns två stora skillnader mellan denna situation och den konvergens av kriser som skedde i början av 1900-talet och som resulterade i "katastrofernas tidsålder" (1914-1946) med bland annat två blodiga världskrig.

Den mest omedelbart hotfulla aspekten av denna flerdimensionella kris är den ekologiska kris som orsakats av två århundraden av rovgirig kapitalistisk ackumulation. För vad är egentligen den ekologiska krisen om inte resultatet av den fossilbränslebaserade kapitalismen? Den eskalerande klimat- och miljökrisen slår hårt mot mänskligheten och livet på planeten: ökningstakten för jordens medeltemperatur är dubbelt så hög som den var fram till förra decenniet, den biologiska mångfalden går förlorad, det finns utsläpp, föroreningar och pandemier, som alla förkortar tidsfristerna för beslutsamma åtgärder.

Den globaliserade företagsekonomi, som bygger på förbränning av fossila bränslen och ökad konsumtion av kött och ultraprocesserad mat, förvärrar snabbt klimatkrisen. Ett klimat som kommer att minska mänsklighetens framtid på planeten. Smältande poler och glaciärer påskyndar havshöjningen och vattenkrisen. Industrijordbruk, gruvsdrift och utvinning av kolväten går framåt (inte utan motstånd) i tropiska skogar, som är avgörande för att upprätthålla planetens klimatsystem och biologiska mångfald. Klimatkrisens effekter kommer att fortsätta att manifesteras sig på ett våldsamt sätt och förstöra infrastruktur, jordbrukssystem och sättet vi lever, vilket leder till gigantiska förflyttningar av människor. Inget av detta kommer att ske utan att de sociala konflikterna ökar.

Den ekonomiska och sociala krisen

Vi lever fortfarande under effekterna av den stora finanskrisen 2008, som inledde en ny stor depression, följt av en lång lågkonjunktur, precis som under åren 1873-1890 och i synnerhet som under åren 1929-1933. Vi upplever en kris för den nyliberala globaliseringen. För det första därför att detta kapitalistiska funktionssätt inte längre, som tidigare, kan garantera samma tillväxt, vinst och ackumulation som i slutet av 1980- och 1990-talen. För det andra

därför att den geopolitiska polariseringen, som förvärras av krigen och nationalismens frammarsch, skakar om de superinternationaliserade värdekedjorna (t.ex. energikedjan Europa-Ryssland och den globala chip-produktionen, som är målet för USA:s raseri för att förhindra kinesiskt ledarskap inom telekommunikation och artificiell intelligens). Det finns en tendens att omforma de redan skakade globala produktionskedjorna. Ingen av dessa svårigheter hindrar dock de nyliberala imperialistiska regeringarna och deras underhuggare från att fortsätta sina anpassningar och brutala attacker på löner, sociala budgetar och varufieringen av jordbruket.

Trots den ynkliga tillväxten efter 2008 försöker den nyliberala ekonomin undvika sin egen kris genom att kasta sig huvudstupa in i fortsatt kapitalkoncentration, finansialisering, offentlig och privat obundenhet, digitalisering - vilket ger mer och mer makt till stora transnationella företag i allmänhet och till "Big Tech" i synnerhet. Stagnerande eller avtagande tillväxt, inflation (som förvärrades av den ryska invasionen av Ukraina) och genomförandet av samma gamla neoliberal politik förvärrar bara sociala, regionala, rasmässiga och könsrelaterade ojämlikheter mellan och inom länder.

Det ohämmade sökandet efter skydd mot krisen (eller bibehållande av profit) uppmuntrar till finansiell spekulation och hotar systemet permanent med 2008 års konkursvåg som inte bara drabbat banker utan även stora industriföretag som General Motors, Ford, General Electrics eller stora fastighetsbolag. Förutom sin lågkonjunkturskaraktär -vilket skakar om levnadsstandarden för de arbetande massorna- får räntehöjningen statskulder och privata skulder att växa, vilket skapar förutsättningar för nya regionala eller till och med globala betalningsinställelse kriser.

Avsaknaden av revolutionära massalternativ

Det är inte så att det inte finns några kamper och motståndsrörelser, tvärtom. Vi har under detta århundrade haft åtminstone tre vågor av demokratisk och anti-nyliberal kamp (i början av århundradet, 2011 och 2019-2020), en förnyad kvinnorörelse, den antirasistiska rörelsen som växte fram i USA och en konstellation av kamp för klimaträttvisa över hela världen.

Dessa stora kamper har dock objektivt sett inte bara konfronterats med den nyliberala kapitalismen och dess regeringar, utan också med dilemmat med den strukturella omorganiseringen av arbete i världen - industriarbetarklassen har förlorat social tyngd i stora delar av västvärlden, medan förtryckta sektorer, ungdomar och nya grupper av osäkra arbetstagare ännu inte är organiserade på ett permanent sätt och i allmänhet har svårt att förena sig med fackföreningsrörelsen.

Mitt i de allt snabbare förändringarna kvarstår ett inslag från den föregående perioden, och det förvärras av omformningen av den exploaterade klassen och de förtryckta sektorerna (till följd av den så kallade produktiva omstruktureringen): avsaknaden av ett alternativ till kapitalismen som är trovärdigt i massornas ögon, avsaknaden av en antikapitalistisk kraft eller uppsättning krafter som leder de ekonomiska och sociala revolutionerna. Det extremt kritiska ögonblicket för systemet är därför också det ögonblick då det sker en stor politisk och ideologisk fragmentering av de sociala rörelserna och vänstern. Detta hänger samman med en tillbakagång i de förtrycktas och exploaterades medvetande, som påverkas av geografiska, tekniska och strukturella omgestaltningar och av den nyliberala hyperindividualismen. Till detta kommer de negativa resultaten av "vänster"-regeringar som Syriza och Podemos och den enorma fragmenteringen av den socialistiska vänstern, vilket ger upphov till en bild där kampen är svårare och deras inverkan på medvetandehöjningen och den politiska organiseringen svagare.

Hur de många kriserna förstärker varandra

Att beskriva den kapitalistiska krisen som multidimensionell innebär att den inte är en enkel summa av kriser, utan en dialektiskt artikulerad kombination, där varje sfär påverkar den andra och påverkas av de andra. Kopplingen mellan kriget i Ukraina (innan konflikten i Palestina exploderade) och ekonomisk stagnation har förvärrat den kritiska livsmedelssituationen för de fattigaste människorna på planeten, med mer än 250 miljoner fler hungriga än för tio år sedan (2014-2023). Strömmen av människor som fördrivs på grund av krig, klimatförändringar, livsmedelskrisen och spridningen av förtryckande regimer ökar, särskilt bland länderna i syd, även om medierna ger mer utrymme åt fördrivning mellan syd till nord.

De katastrofala utsikterna på det miljömässiga och ekonomiska området, åtminstone sedan 2016, har utan tvekan spelat en viktig roll när det gäller att få delar av de borgerliga fraktionerna i olika länder att frigöra sig från projektet med formella demokratier som det bästa sättet att genomföra nyliberala föreskrifter. Allt större delar av borgarklassen väljer auktoritära alternativ inom de liberala demokratierna, vilket leder till att högerfundamentalistiska rörelser och högerextrema regeringar stärks.

Utbredningen av en hyperindividualistisk nyliberal sociabilitet, i kombination med högerns användning av sociala nätverk och nu möjligen AI, främjar ytterligare avpolitisering, klassfragmentering och konservatism. Digital teknik bidrar också till att fördjupa underordnandet och klienteliseringen av medelstora och små bönder, som anses vara de viktigaste livsmedelsproducenterna i världen, eller till och med den massiva minskningen av dessa bönder. Å andra sidan kastar nyliberalismen, genom att fortsätta att våldsamt angripa det som återstår av välfärdsstaterna och införa superexploatering av industri- och servicearbetare och i synnerhet av vård- och socialt reproduktionsarbete, kvinnor, särskilt kvinnliga arbetare, in i dilemmat mellan att överleva (dåligt) eller kämpa.

Nyliberalismen håller kvar kvinnor i den formella arbetskraften (i nord) eller i mindre strukturerade och mer informella former (i det globala syd), vilket ytterligare minskar lönerna och inkomsterna för dem som "arbetar utanför" eller tillhandahåller tjänster, samtidigt som arbetarkvinnor som helhet belastas med uppgifterna att ta hand om barn, äldre, sjuka, annorlunda; arbete som tidigare täcktes av välfärdsstaten, särskilt i avancerade kapitalistiska länder, men som nu brutalt skärs ned. Eftersom nätverken för social reproduktion befinner sig i kris, i högre grad i de nykoloniala länderna än i metropolerna, domesticerar (återför till familjen) och rasifierar (överför till icke-vita, svarta, kvinnor från ursprungsbefolkningen, invandrare) det nyliberala samhället omsorgsuppgifterna, men tar inte ansvar för den sociala reproduktionen som helhet.

Ur ett övergripande geoekonomiskt perspektiv introducerar dagens nyliberala kapitalism och dess mellanstatliga system digitala enheter och algoritmer som nya produktivkrafter, vilket ger upphov till framväxten av digitala plattformar, liksom nya former av sociala produktionsrelationer, såsom uberisering, och olika sociala relationer som uteslutande förmedlas av marknaden. Samtidigt har tyngdpunkten för den globala kapitalackumuleringen under 2000-talet förskjutits från Nordatlanten (Europa-USA) till Stilla-havsområdet (USA, särskilt Silicon Valley, samt Öst- och Sydostasien). Det är inte bara Kina som är avgörande, utan hela regionen, från Japan och Korea till Australien och Indien.

Geopolitiskt kaos och omgestaltning av den globala ordningen

Den "nya ordning" eller oordning som är under uppbyggnad, och som redan innebär ett hot om fler mellanimperialistiska konflikter och en återupptagen kärnvapenkappning, gör världen mer konfliktfylld och farlig. Det "geopolitiska kaos" som rådde för några år sedan

förvåras samtidigt som det ger upphov till en kris i det imperialistiska systemet, dvs. en försvagning av den hegemoniska makten. Detta kombineras med att en ny imperialism, som Ryssland, eller en framväxande imperialism, som Kina, gör sig gällande. Det är en omgestaltning som pågår i ett globalt sammanhang av enorm instabilitet, där ingenting är konsoliderat. I vilket fall som helst existerar inte det unipolära blocket (efter Sovjetunionens kollaps) under USA:s ledning längre.

Fakta visar att i takt med att den asiatiska jätten stärks på det ekonomiska, teknologiska och militära området har vi under det senaste decenniet upplevt en hegemonisk tvist som bygger på rivaliteten mellan det gamla imperialistiska systemet - det amerikanska blocket med de europeiska imperialismerna, den kanadensiska staten, Japan, Sydkorea och Australien - och det framväxande block som Kina försöker bygga upp. I det senare blocket, som expanderar och är på offensiven, ingår Ryssland (trots dess särskilda intressen och motsättningar med Peking), Nordkorea, många centralasiatiska republiker, nya vänner bland kalifaten i Mellanöstern (Saudiarabien, Qatar, Bahrain, Iran) och man försöker göra BRICS till en allians mot väst imperialismen. Indien förblir dock en stark allierad till USA, bland annat mot Kina.

Vi bevittnar en ökning av antalet krigssituationer runt om i världen, till exempel de som fortsätter i Syrien, Jemen, Sudan och konflikten i östra delen av Demokratiska republiken Kongo. Dessutom ser vi öppna eller dolda inbördeskrig, som i fallet Myanmar, som är ett exempel på det förra, och de latinamerikanska staternas ständiga kamp mot kriminella organisationer, och i sin tur dessa organisationers kamp mot befolkningen, som i Mexiko, Brasilien och Ecuador. Denna konfliktfyllda situation tar sig uttryck i geoekonomi och geopolitik i Afrika, där Ryssland konkurrerar ekonomiskt och militärt med Frankrike och USA, särskilt i de tidigare fransktalande kolonierna i Västafrika. Kina å sin sida fortsätter att försöka öka sitt ekonomiska inflytande i alla delar av den afrikanska kontinenten samt i Latinamerika och Karibien.

Det nuvarande Kinas och Putins Rysslands natur

Det kinesiska "stora språnget" under de senaste 30 åren var kapitalistiskt till sin natur. Som arvtagare till en stor social revolution och en vändning mot restaurering från 1980-talet och framåt, vilket var avgörande för den nyliberala omgestaltningen av världen (som genomfördes i partnerskap med USA och dess allierade), har den framväxande kinesiska imperialismen specifika egenskaper, som alla imperialismerna. Den bygger på en statskapitalism som är planerad och centraliserad till KKP och de väpnade styrkorna (FBA, Folkets befrielsearmé): en utvecklingskapitalism med en öppet utvecklingsinriktad politik där de flesta stora företag är samriskföretag mellan statsägda eller statligt kontrollerade företag och privata företag.

Den framväxande kinesiska imperialismen är naturligtvis fortfarande under uppbyggnad. Under de senaste 10 åren har Kina gjort ett språng i exporten av kapital: landet har förvärvat stora andelar i energi-, gruv- och infrastruktur företag i nykoloniala länder (Sydostasien, Centralasien, Afrika och Latinamerika) och har blivit världens största patentansökare och -registrerare. Sedan 2022 är Kina en nettoexportör av kapital (landet exporterar mer kapital än det importerar). Kina har investerat allt mer i försvarsmateriel och varnar med allt större kraft för att det finns en linje (eller flera linjer) - Taiwan och Söderhavet - som rivaler och svagare stater inte får korsa. Landet har ännu inte invaderat eller koloniserat "ett annat land" enligt europeisk eller amerikansk modell, även om dess politik gentemot Tibet och Xijiang (och de små territorier som historiskt varit omtvistade med Indien och Bhutan) i allt väsentligt är kolonialistisk.

Dagens Ryssland är den stat som blev resultatet av den massiva förstörelsen av fundamenten av det forna Sovjetunionen, och av den kaotiska och icke-centraliserade restaurering som ägde rum där, av att gamla och nya företag togs över av byråkrater som blivit oligarker. I början av seklet utarbetade Putin och hans grupp, som kom från de tidigare spionage- och förtryckartjänsternas sektorer, ett projekt för att återskapa den ryska kapitalismen med hjälp av bonapartistiska relationer mellan oligarker och en 2000-talsversion av den gamla nationalimperialistiska ideologin om Storryssland. Detta förvandlades till det viktigaste instrumentet för att åter hävda den ryska kapitalismen i konkurrens med andra imperialismen och kvalitativt öka förtrycket av folken i Federationen, inklusive det ryska folket. Putinregimens ultraförtryckande karaktär kan betraktas som en utveckling mot fascism.

USA, en hegemoni i kris

Uppkomsten av rivaler förringar inte USA:s karaktär som det rikaste och militärt mäktigaste landet, med en krigsmakt utan motstycke och med den borgarklass som är mest övertygad om sitt "historiska uppdrag" att till varje pris dominera planeten, och därför föra krig för att bibehålla kontinuiteten i sin hegemoni. Det är verkligen Uncle Sam som fortfarande har sista ordet i den ännu hegemoniska imperialistiska "kollektiviteten". Poängen är att även om USA är oslagbart när det gäller tvångsmedel, så har landet som aldrig förr (åtminstone sedan Vietnamkriget) ett allvarligt problem: en imperialistisk hegemoni kan, som alla hegemonier, bara upprätthållas om den också övertygar sina allierade och sin inhemska befolkning. Och det finns inget farligare än en trängd hegemon.

USA har allvarliga problem med extern legitimitet, men också, och mer allvarligt, intern legitimitet - element som inte fanns under den tidigare perioden av förmodad "unipolaritet" och "kriget mot terrorismen" på 1990-talet. Dess affärsmässiga, byråkratiska och politiska elit är mer splittrad än någonsin i fråga om projektet med intern dominans och tvingas ta itu med problemen med att bryta de värdekedjor som djupt har knutit samman USA:s ekonomi med Kinas under de senaste 40 åren.

Utöver sin relativa ekonomiska nedgång är USA ett borgerligt demokratiskt samhälle och en regim i öppen kris sedan Tea Party och Trump tog kontroll över det republikanska partiet inifrån - med anspråk på att ändra reglerna i världens äldsta borgerliga demokrati - och polariseringen fördjupades. Tendensen i denna kris är att den fördjupas ytterligare och, med Trump eller Biden i Vita huset, bidrar till att försvaga det en gång allsmäktiga "Amerika", som kommer att utsättas för angrepp mellan den verkställande, lagstiftande och dömande makten, som kan skada dess globala mål.

Det globala syd

Latinamerika, Afrika, Mellanöstern och en stor del av Asien (särskilt dess södra och sydöstra delar) utgör territorierna för de nykoloniala länder som kallas det globala syd. Trots ojämlikheterna mellan deras olika stater och samhällsformationer utgör de som helhet den grundläggande del av världen - där större delen av mänskligheten lever eller överlever - som är skuldsatt, producerar råvaror, har de minst förstörda ekosystemen, omfattande livsmedelssystem och billig arbetskraft som är grundläggande för det imperialistiska nordens permanenta och rovgiriga berikande.

Efter fyrtio år av nyliberal globalisering fortsätter det globala syd att koncentrera större andel av ojämlikhet, hunger, brist på sociala skyddssystem, auktoritära regeringar, expropriering och blodiga sociala konflikter. Den finansiella, produktiva, kommersiella och kulturella internationaliseringen har emellertid också lett till en pervers utjämning med nord när det

gäller problem och politisk polarisering: extremhögerens framväxt (Duterte, Bolsonaro, Modi, Milei), kriminella organisationers ökade makt, klimattragedier (som i Indien, Bangladesh, Filippinerna, Brasilien), kriser i statliga och politiska system, inbördeskrig (som i Myanmar, Sudan, Demokratiska republiken Kongo, Haiti) och krig mellan länder.

Latinamerika

Sedan början av seklet har Sydamerika varit skådeplatsen för en rad kamper, många demonstrationer, folkliga estallidos (upplopp), val av reformistiska regeringar som fötts ur dessa kamper och en hel del politisk polarisering - eftersom neoextraktivism, rovdrift på naturen, social nedbrytning, ojämlikhet, dagligt våld, militarisering och politiska kriser växer, vilket också ger näring åt högerextrema alternativ. Sedan 2018 har en ny cykel av mobiliseringar på ett radikalt sätt svept genom de andinska länderna. Motstånd, explosioner och sociala kamper (som har kombinerat demokratiska och ekonomiska krav) kombineras å ena sidan, och extremhögerens permanens som en central fiende å andra sidan. Dessa strider kanaliseras ibland genom valet av den andra vågens så kallade "progressiva" regeringar.

De är inte arbetarnas och de förtrycktas regeringar, och därför är de inte "våra regeringar". Vi deltar inte i dem, och vi är inte heller skyldiga dem något ovillkorligt stöd. Men i en period som präglas av ultrahögerens närvaro och tillväxt så är de regeringar som av breda delar av massorna ses som ett alternativ till nyfascismen, eftersom de i allmänhet är alternativ på valplanet. När vi studerar varje nationellt fall i det nuvarande världssammanhanget och överväger nödvändigheten av att besegra extremhögeren kan vår politik därför inte vara annat än folklig mobilisering och en noggrann kombination av programmatiska krav, uppmuntran och stöd till kampen mot dessa regeringars nyliberala och rovgiriga åtgärder, fördömning av det mest reaktionära, främjande av de bästa sätten att bekämpa extremhögeren, med det nödvändiga upprätthållandet av rörelsernas oberoende mot dessa regeringar.

Afrika i krisernas virvelvind

Denna region med 1,2 miljarder invånare lever i en kapitalistisk värld som formar och begränsar deras liv i varje ögonblick. Trots berättelsen om "Africa rising", som antydde att Afrika äntligen skulle kasta av sig oket av nykolonial underutveckling, är Afrika, och särskilt Afrika söder om Sahara, ett offer för den "ojämna" delen av ojämn och kombinerad utveckling. Den är fortfarande den fattigaste kontinenten i världen. Världsbanken uppskattar att 87 procent av världens extremt fattiga kommer att finnas i Afrika år 2030.

Kapitalismens mångdimensionella kris har katastrofala effekter över hela kontinenten. Afrika står för endast 4% av de globala koldioxidutsläppen, men ändå ligger 7 av de 10 länder som är mest utsatta för klimatkatastrofer i Afrika. Fyra års torka på Afrikas horn har drivit 2,5 miljoner människor på flykt. Flera konflikter som präglar den politiska situationen i Afrika, särskilt kriget i Sudan, har sina rötter i extrema störningar som orsakats av den accelererande klimatkrisen.

Sedan en tid tillbaka har vi uppmärksammat den nya kapplöpningen om Afrika, som ger upphov till en våg av konflikter över hela kontinenten - från Sudan till Moçambique. Många av dessa konflikter är relaterade till nya olje- och gasfyndigheter, men alltmer fokus ligger på kampen om att kontrollera och utvinna sällsynta jordartsmetaller och andra kritiska mineraler (kobolt, koppar, litium, platina) för koldioxidsnål teknik som behövs för den "gröna ekonomin" i de avancerade ekonomierna.

Tillsammans med de tidigare kolonialmakterna och naturligtvis den imperialistiska hegemonen USA spelar Kina och Ryssland en viktig roll när det gäller att utvinna rikedomar genom olika former av superexploatering och underblåsa konflikter på kontinenten. Följaktligen fortsätter nya konflikter, regionala krig, statskupper och inbördeskrig att definiera kontinentens politiska ekonomi. Genom att dra nytta av konflikter i flera afrikanska länder och där regimer som stöds av västmakterna möter nya uppror eller störtas, utspelar sig ett bekant mönster. Ryssland, främst genom att legosoldatgruppen Wagner används för att underminera västvärldens inflytande och få tillgång till inflytande i regionen. Detta gäller även för den serie statskupper i Västafrika som utmanar den franska nykolonialismens makt och där de nya regimerna vänder sig till Washingtons konkurrenter för militära och finansiella livlinor.

Kina är dock den främsta icke-västliga makt som utvinna Afrikas rikedomar. Kina använder sin ekonomiska makt för att kräva ojämlika utbyten, oavsett om det sker i form av resursstödda lån, andra lån, handelsavtal eller genom investeringar i Afrikas utvinningsindustrier och infrastruktur. Det uppskattas att 62 procent av Afrikas bilaterala skulder är till kinesiska fordringsägare.

I Afrika söder om Sahara verkar de s.k. medborgarrörelserna (Le Balai citoyen (Burkina Faso), Y en a marre! (Senegal), Lucha (Demokratiska republiken Kongo) etc.) att söka ny kraft. När regimerna ställs inför folkliga demonstrationer, även från den politiska oppositionen, svarar de också med hårt förtryck (Senegal, Swatini/tidigare Swaziland, Zimbabwe etc.). I allmänhet finns det inte någon vänster- eller "progressiv" (anti-nyliberal) förankring, än mindre ett antikapitalistiskt perspektiv (som togs upp av de algeriska kamraterna under Hirak). Det sudanesiska upproret, med dess anmärkningsvärda självorganisering och radikala sociala och demokratiska krav, kvävs nu och befolkningen decimeras i den skoningslösa väpnade konflikten mellan generaler, som var och en stöds av de mest reaktionära staterna. Kais Saïed-regimen i Tunisien har strypt de demokratiska strävanden som föddes ur den arabiska våren.

Militärkupperna 2023 i de tidigare franska kolonierna i Afrika (Mali, Burkina Faso, Niger och Gabon) är en indikator på den politiska krisen på denna kontinent. Krisen har förvärrats av att islamistiska terrorgrupper som finansieras av Gulfmonarkierna, och som har stärkts av Khadaffis nederlag i Libyen och västmakternas ingripande, har börjat agera militärt. I dessa fyra länder utnyttjade de militärer som tog makten, utan att möta något motstånd i form av regimkris, den totala misskrediteringen av de politiska institutionerna och det utbredda förkastandet av den franska imperialistiska närvaron (Françafrique) bland befolkningen, särskilt bland ungdomarna i Sahel. Detta förkastande uttrycktes också mycket tydligt i Senegal under de sociala rörelserna 2021. När det gäller militärkuppen i Gabon, en tidigare fransk koloni i Centralafrika, är det regimens interna kris som är avgörande eftersom de nya makthavarna och befolkningen inte har förkastat Frankrike på samma sätt. I vilket fall som helst erbjuder de militärer som har kommit till makten inget verkligt alternativ till den imperialistiska politiken och den nyliberala modellen, ungefär som de islamister som kom till makten genom val i Tunisien och Egypten efter den arabiska våren.

De exploaterade, de förtryckta och världens folk svarar med mobiliseringar

Efter krisen 2008 blossade massmobiliseringar upp över hela världen. Arabiska våren, Occupy Wall Street, Plaza del Sol i Madrid, Taksim i Istanbul, juni 2013 i Brasilien, Nuit Debout och gula västar i Frankrike, mobiliseringar i Buenos Aires, Hongkong, Santiago, Bangkok. Denna första våg följdes av en andra våg av uppror och explosioner mellan 2018 och 2019, som avbröts av pandemin: det antirasistiska upproret i USA och Storbritannien,

med George Floyds död, kvinnomobiliseringar i många delar av världen, inklusive kvinnornas heroiska kamp i Iran, revolter mot autokratiska regimer som i Belarus (2020), en massmobilisering av indiska bönder som segrade 2021. År 2019 bevitnades demonstrationer, strejker eller försök att störta regeringar i mer än hundra länder: i sex av dem störtades regeringar framgångsrikt eller ändrades mot reformer, i fyra störtades regeringar, i två reformerades regeringar helt (studie av Mediapart, 2019-11-24).

I efterdyningarna av pandemin framträder tydligt: det tre månader långa motståndet i Frankrike mot Macrons pensionsreform, och arbetar-, student- och folkupproret i Kina som bidrog till att besegra KKP:s Covid Zero-politik. I USA fortsätter processen med facklig organisering och kamp i de nya produktionsgrenarna (Starbuck's, Amazon, UPS), med framväxten av nya antibyråkratiska processer på gräsrotsnivå (rank and file), med strejker av arbetare inom utbildning och hälsa. Under 2022/2023 utmärkte sig de stora strejkerna bland manusförfattare och skådespelare i Hollywood, utöver den historiska och hittills segerrika strejken bland arbetarna vid de tre stora biltillverkarna i landet.

Arbetarklassen i bred bemärkelse, som för närvarande förbereder sig för att möta effekterna av artificiell intelligens (vilket framgår av motståndet i strejken bland amerikanska manusförfattare och skådespelare), är fortfarande en livskraftig och talrik kraft. Den har dock genomgått omstrukturerings- och förtrycksprocesser, och en lägre medvetande- och organisationsnivå kan observeras jämfört med förra seklet. Stora industrikomplex överlever i Kina och sprider sig över hela Sydostasien. Bönder i Afrika, Sydasiens (Indien och Pakistan) och Latinamerika gör också tappert motstånd mot den imperialistiska jordbruksindustrins invasion. De indiska folken, som utgör 10 procent av världens befolkning, gör motstånd mot kapitalets framfart över deras territorier och försvarar de gemensamma tillgångar som är nödvändiga för hela mänskligheten. Den arabiska vårens nederlag och den syriska tragedin hämmar motståndskraften hos folken i Mellanöstern, men trots detta har vi sett det heroiska upproret bland Irans kvinnor och flickor.

Arbetarna fortsätter att göra motstånd mot kapitalet och kämpa för sina levnadsvillkor, om än under nya former av arbetsorganisation och nya sätt att organisera sig för att kämpa, och därför med större svårigheter än tidigare. Vad som står på spel är att arbeta hårdare än någonsin, i varje land, i varje stadsperiferi, på varje arbetsplats, i varje ockupation och strejk, i varje ny gräsrotsfackförening, i varje ny kategori och ny folkrörelse för motstånd mot ordningen, i enighet kring gemensamma krav, i skapandet och stärkandet av självorganisering och i den antikapitalistiska politiseringen av krav, för att återuppbygga de exploaterades och förtrycktas medvetenhet och deras klassberoende mot kapitalismen.

De centrala kraven för en ny tid

Inför den växande ojämlikheten mellan länder, påtvingad av det imperialistiska kapitalistiska systemet; inför krig och nationalistiska dispyter, som kräver miljontals liv, står Fjärde Internationalen villkorslöst mot alla imperialismen. Vi står för fullt oberoende för alla kolonier och nykolonier. Vi står för en värld där ingen stat eller etnicitet förtrycker eller begränsar andras rättigheter. Den fred vi föreslår är en egalitär och antikolonial fred.

Vår mest brådskande uppgift i solidaritet med Palestina är att vinna politiska och sociala krafter för att stödja den internationella uppmaningen till ett omedelbart eldupphör i Gaza, så att humanitärt bistånd kan komma in obehindrat. Vi kräver ett slut på förstörelsen av Gaza, ett slut på att palestinierna i Gaza och på Västbanken fördrivs och förflyttas, att alla palestinska fångar och den israeliska gisslan frigges. Vi kräver ett slut på andra regeringars medverkan till Israels handlingar och ett vapenembargo mot Israel. Vi arbetar för att bygga upp en så bred rörelse som möjligt till stöd för det palestinska folket och intensifierar

BDS-kampanjen. I denna rörelse ingår de judar i hela världen som hävdar att Netanyahu och den israeliska regeringen inte talar för dem och för vilka en fredlig judisk närvaro i Palestina endast kan konkretiseras genom att försvara det palestinska folkets rättigheter.

Den strategiska lösningen i Mellanöstern börjar med alla palestiniers rätt att återvända till sitt historiskt erkända territorium, avskaffande av apartheid från floden till havet, bekämpande av alla relationer av förtryck, rasism och exploatering i hela regionen, införande av lika rättigheter för alla folk och därmed avveckling av den sionistiska staten som "judarnas" stat. Vi arbetar för utvecklingen av en omfattande egalitär revolutionär rörelse för alla folk i Palestina i deras kamp för självbestämmande. Men det kräver att det judiska folket i Israel förkastar sionismen och att de deltar i en arabisk revolution som bär på en demokratisk, sekulär och socialistisk dynamik.

Den enda varaktiga lösningen på kriget i Ukraina är ett fullständigt tillbakadragande av Putins trupper. Alla, möjliga, förhandlingar om eldupphör eller "fred" måste vara offentliga för de ukrainska och ryska folken. Det är upp till det ukrainska folket att besluta om villkoren för ett eldupphör som leder till att aggressionen besegras, att det som fortfarande finns kvar av Ukrainas infrastruktur bevaras och att de ryska trupperna dras tillbaka - och att befolkningen återvänder till sina hem. Vi försvarar det ukrainska folkets rätt att göra motstånd och få hjälp mot invasionen och att bygga ett fritt och demokratiskt Ukraina, och vi stöder alla dem i Ryssland och Belarus som motsätter sig detta krig.

Vi kämpar för en avveckling av alla militära block - NATO, CSTO och AUKUS. Vi motsätter oss all logik som går ut på att dela upp "inflytandesfärer" på folkens bekostnad och alla nyliberala och politiska villkor för det bistånd som ges. Vi motsätter oss det cyniska utnyttjandet av kriget i Ukraina för att öka militärbudgetarna, som i Europa. Vi fördömer all utpressning med kärnvapen från båda sidor. Vi fortsätter att kämpa för nedrustning i världen, särskilt när det gäller kärnvapen och kemiska vapen, för en världsfred där ingen stat påtvingar, invaderar eller förtrycker en annan, dvs. en fred utan koloniserare och utan kyrkogårdar för koloniserade folk.

I Afrika förkastar vi den västliga imperialistiska diskursen som, under förevändning att återupprätta den konstitutionella ordningen, vill stödja militär intervention för att bevara sina intressen. Vi kämpar för ett fullständigt tillbakadragande av de franska militära trupperna från hela regionen och för en stängning av den amerikanska militärbasen Agadez i Niger. Vi kräver att Wagnertruppens trupper skall lämna området. Vi stöder alla ansträngningar för att erövra folkens politiska och ekonomiska suveränitet, i riktning mot en ny och antisystemisk rörelse för enhet mellan Afrikas länder och folk.

Mot bakgrund av extremhögern i nord och syd är vänsterns enhetspolitik (enhetsfronter) en viktig del av vår repertoar i dessa tider, även om vi aldrig förhandlar om eller accepterar förlusten av vårt politiska oberoende eller de sociala rörelsernas oberoende. I auktoritära regimer (som i Kina, Ryssland, Belarus, Nicaragua, Syrien, Saudiarabien, Arabemiraten, Iran och de andra kalifatet) eller i de med med valda regimer men med en auktoritär natur som Turkiet, Venezuela och Filippinerna är vår politik ett frontalt motstånd mot makthavarna, en oavbruten kamp för demokratiska rättigheter och ett ovillkorligt stöd till upprorsmännen, till exempel i Myanmar och Jemen.

I detta sammanhang är initiativet att i Brasilien hålla en bred konferens för aktivister mot fascism 2025 av stor betydelse för Internationalen. Det bör vara en del av våra prioriterade åtgärder i alla världsdelar att stödja och stärka denna idé och arbeta för att förverkliga den genom regionala eller kontinentala förkonferenser.

Vi kämpar för att grundläggande krav ska uppfyllas, såsom allmän och kostnadsfri sjukvård, statligt garanterad sjukvårdsinfrastruktur, anständiga bostäder, anständigt arbete, löner och pensioner samt tillgång till vatten och energi till låga priser.

En av våra centrala uppgifter är att uppmuntra och stödja de sociala och miljömässiga striderna och arbeta för att göra de ekologiska antikapitalistiska kraven till krav från alla arbetare och förtryckta sektorer. Endast styrkan i de exploaterades och förtrycktas rörelser i den sociomiljömässiga planen kan konfrontera den pågående klimatkollapsen.

Vi försvarar rätten för kvinnliga arbetare och samhället i stort till ersättning för omsorgsarbete (med barn, äldre eller sjuka) som garanteras genom statlig politik. Vi kämpar för rätten att bestämma om man ska ha barn, för rätten till abort och alla preventivmetoder, sexualundervisning på alla nivåer, för offentliga daghem av god kvalitet, heltidsskolor av god kvalitet, för lika lön, lika möjligheter till arbete och lika inkomst för män och kvinnor.

Mot strukturell rasism som diskriminerar svarta människor, ursprungsbefolkningar och alla rasifierade etniska minoritetsgrupper, särskilt när de är migranter i norr, föreslår och kämpar vi för antidiskrimineringspolitik, gottgörelse för slaveri och landstöld samt positiv särbehandling. Vi står tillsammans med alla migranter mot främlingsfientlighet och utvisningspolitik. För ett slut på alla murar.

Mot konservativ homofobi och transfobi, som angriper HBTQI-samhället över hela världen, höjer vi våra röster för den bredaste rätten tillatt föfoga över våra kroppar som vi finner lämpligt och som vi önskar. För fullt medborgarskap och fullständiga rättigheter för homosexuella, lesbiska och icke-binära par med möjlighet till äktenskap, befruktning och adoption. Vi försvarar transpersoners rättigheter, kampen mot våld och deras fulla integration i samhällslivet.

All denna kamp måste förenas för att besegra de nya nyfaschismerna, för att störa exploaterings- och förtryckarregimerna, för att leda till konfrontation med imperialismen, kolonialismen, dvs. kapitalismen. Fjärde internationalen kämpar för en värld där ingen stat förtrycker, invaderar eller utövar förtryck mot den andra, där en fred mellan jämlikar är möjlig, med respekt för folkens självbestämmande. Vi kämpar för en avkolonialiserad, ekologisk och socialistisk (ekosocialistisk) värld där kapitalismens nederlag och dess logik gör att alla kan vara lika i sina olikheter. En feministisk värld, med alla etniciteter och färger, alla sexuella läggningar och identiteter, alla trosuppfattningar, alla former av mänskligt liv i symbios och balans med naturen.

När kriserna sammanstrålar, utmaningen hur man ska gå framåt för dem som är på botten

Fjärde internationalens internationella kommitté

Text antagen av IC: 33 ja-röster, 9 nej-röster, 3 nedlagda röster, 0 NPPV

Inledning

Den blodiga krigsoffensiv som den sionistiska staten Israel och USA-imperialismen utlöste mot det palestinska folket efter Hamas attack den 7 oktober har våldsamt rubbat den bräckliga och kaotiska situationen i en värld som befinner sig i en flerdimensionell kris.

Utöver detta nya faktum har vi det fortsatta ryska kriget mot Ukraina, liksom extremhögerns tillväxt - med Millies seger i Argentina och utsikterna till en ny seger för Trump i USA, de skärpta spänningarna mellan Förenta staterna och Kina om Taiwans framtid, och den vetenskapliga bekräftelsen att den globala uppvärmningen redan orsakar de

katastrofer som förutspåddes för 2030. Kort sagt, de stora dragen i den situation som beskrevs i oktober 2023 har inte motbevisats, men tragiskt nog bekräftats under de senaste månaderna.

En imperialistisk attack mot hela Mellanöstern

Kriget i Palestina öppnar ett nytt kapitel i historien. Efter att redan ha framkallat en ny Nakba har det nuvarande kriget under månadernas lopp fått folkmordskaraktär - med bombningarna, förstörelsen, kvinnors och barns död, stängningen av humanitärt bistånd och den hunger som härjar i området.

I februari 2024 har en miljon av de 2,4 miljoner palestinierna i Gaza fördrivits från de norra områdena till södra delen av Gazaremsan. Av de mer än 30.000 som dödats på fyra månader är 40 procent kvinnor och barn. Med belägringen av befolkningen i området utan mat eller hjälp och genom att troligen bomba Rafah visar Israel att dess mål är att kolonialt återta Gazaremsan. Samtidigt har 16 palestinska samhällen tvångsflyttats från Västbanken. Det är en attack och ett hot mot alla palestinier och omkringliggande arabiska och islamiska folk, som redan har blivit ett regionalt krig.

Detta är inte ett "Israel-Hamas"-krig. Det är inte heller bara en fortsättning på den koloniala bosättningsstatens 75-åriga krig, apartheid och "etniska rensning" mot dem som bebodde Palestina före det påtvingade skapandet av staten Israel.

Detta är första gången sedan offensiven mot Irak 2003 som USA har ingripit så direkt. Dess stöd i form av vapen och miljontals dollar till Israel är avgörande för att åstadkomma en historisk massaker på civila.

Det är således en kolonial och imperialistisk offensiv med flera mål, med våldsamt förtryck och uppmuntran av nya bosättningar på Västbanken, av palestiniernas försvinnande eller massiva utvandring, militära intrång i sydvästra Syrien, bombningar i södra Libanon och Beirut för att skada Hizbollah, bombningar av houthierna i Jemen, som försöker blockera den amerikanska flottans och handelsfartygens manövrer vid inloppet till Röda havet. De Assad-vänliga bataljonerna i Syrien, Hizbollah i Libanon och houthierna i Jemen (som gör uppror mot en regering som kontrolleras av Saudiarabien), är alla krafter som har en relation till den teokratiska och djupt förtryckande regimen i Iran och hävdar att de agerar för det palestinska folkets bästa, samtidigt som de i själva verket försöker främja sina egna intressen. Konflikten har redan fått konsekvenser utanför regionen och har utvidgats till Pakistan.

Den nuvarande blodbadet underlättas av Netanyahu-regeringens neofascistiska karaktär. Mycket försvagad av månader av folkliga protester mot hans arroganta åsidosättande av rättsväsendet, men genom att utnyttja den antisionistiska vänsterns extrema svaghet har Netanyahu tagit tillfället i akt i samband med Hamas attack för att försöka återta kontrollen över den interna situationen, för att fullfölja det historiska uppdraget för hans västerländska gendarmeristat i Mellanöstern. Netanyahu är idag förtruppen för extremhögern i världen, vars traditionella antisemitiska axlar relativiseras av den globala islamofobiska axeln.

Israel-USA:s offensiv stöter på sprickor och stora motsägelser. Den utvecklas under medskyldig tystnad eller hycklande protester från de stora västmakterna, senfärdiga protester från Kina eller Putins Rysslands lindansande. När det gäller, de flesta, regeringarna i arabvärlden och deras logik av "normalisering" av förbindelserna med Israel och osynliggörande av den palestinska saken som rådde före den 7 oktober att deras kritiska uttalanden om bombningen av Gaza under folkligt förtroende blir löjligen.

Det Israel gör är inte självförsvar utan en av de mest skamliga massakrerna i modern historia, som med rätta fördömdes som folkmord av Sydafrika inför Haagtribunalen. Den

pågående tragedin orsakar politisk-ideologiska omvälvningar över hela världen. Det blir allt svårare för deras allierade att försvara både USA och Israel. Blodbadet i Gaza har en särskild inverkan på universitet och perifera ungdomar i det globala nord. Rasifierade ungdomar från arbetarklassområden som fallit offer för den ökande islamofobin identifierar sig med palestiniernas sak, medan aktioner till stöd för denna sak snabbt stämplas som antisemitiska. Unga judiska humanister i väst, av vilka många är icke- eller antisionister, rör sig i motsatt riktning till de proisraeliska känslorna den 7 oktober. Vi måste agera och föra en dialog med alla dessa sektorer.

Framväxten av extremhögern utmanar de nyliberala så kallade "demokratierna"

Vi bevittnar framväxten av en konstellation av nya högerextrema krafter runt om i världen, som kanske ännu inte har nått sin höjdpunkt. I Italien har de makten, de samregerar i Nederländerna och Sverige, de blir starkare i Tyskland och kan vinna regeringsmakten i Frankrike. Den auktoritära Erdogan håller sig kvar i Turkiet.

I Central- och Östeuropa har, förutom den alltmer fascistiska karaktären hos Ryska federationen under Putin sedan den öppna invasionen av Ukraina, det högerextrema partiet Fidesz suttit vid makten i Ungern sedan 2010. På ett liknande sätt har PiS, förkroppsligandet av den polska extremhögern, suttit vid makten i åtta år och även om PiS förlorade sin dominans i det senaste valet i oktober 2023 till en proeuropeisk koalition behåller partiet landets presidentskap. Samtidigt har det populistiska konservativa partiet (Smer-SD), som vann det senaste parlamentsvalet, i Bulgarien gått samman med extremhögern (SNS) för att styra landet.

I Latinamerika, efter Bolsonaros katastrof och Dina Boluartes statskupp i Peru för två år sedan, erövrade de Argentinas Casa Rosada och förklarade ett krig på liv och död mot en av de mest stridbara och organiserade arbetar- och folkrörelserna. De hotar Förenta staterna och världen, med möjligheten att Trump tar tillbaka Vita huset.

De utgör verkliga hot i Asien, där Bongbong Marcos, son till diktatorn Ferdinand Marcos, styr Filippinerna och den antimuslimske Narendra Modi styr Indien sedan 2014. Hans Bharatiya Janata Party (BJP)-regering har begränsat de medborgerliga fri- och rättigheterna, arbets- och miljö rätt, liksom den konstitutionella autonomi i Kash"mirregionen. I Indonesien har den högerextreme Prabowo Subianto just blivit vald till president.

Sedan 2008, och mer markant sedan Brexit och Trumps seger 2016, har rörelser och partier inom en förment "förnyad" extremhöger stärkts och mångdubblats i takt med valsegrar. De framställer sig själva som antisystemiska, även om de är (ultra)nyliberala, konservativa i sin moral, nationalistiska, främlingsfientliga, rasistiska, kvinnofientliga, fiender till HBTQIA+rättigheter, transfoba och massivt inspirerade eller stödda av religiös fundamentalism. De sprider vetenskapsförnekelse när det gäller klimatförändringar.

Framstegen för denna konstellation av extremhögern är resultatet av årtionden av kris för (nyliberala) demokratier och deras institutioner, på grund av den ökade ojämlikheten och dessa regimers oförmåga att ge tillfredsställande svar på folkens och arbetarnas strävanden. Den nya extremhögers djupa rötter är de utarmade samhällssektorernas desperation inför den allt värre krisen, den sociala strukturens sönderfall skapad av nyliberalismen, i kombination med misslyckandena för de "alternativ" som socialliberalismen och "progressivismen" representerar. Som ett resultat av detta har fraktioner av borgarklassen uppstått och vuxit över hela världen som stödjer denna nya version av fascismen som en politisk-ideologisk lösning med förmåga att stänga ner regimer, med järnhand kontrollera massrörelser, införa brutala justeringar och avhysningar för att rädda den kapitalistiska ackumuleringstakten. Det mest anmärkningsvärda exemplet på denna uppdelning är

polariseringen mellan Trumpismen (som har tagit det republikanska partiet med storm) och det demokratiska partiet i USA.

Detta panorama utgör en grundläggande uppgift för Fjärde internationalen: kampen på liv och död mot dessa högerextrema krafter, auktoritära rörelser och neofascism.

Ukrainska folket försvarar sin rätt till nationell självbestämmande

Invasionen av Ukraina av Putins armé 2022 påskyndade den geopolitiska omgestaltningen av världen. Putins regim reproducerar med sin aggression de dominansförhållanden som ärvt från tsarväldet - inte utan lån från stalinismen och konvergens med extremhögerns ideologier runt om i världen.

Kriget orsakar dessa vidrigheter på lång sikt. Ryssland fortsätter att bombardera civila områden och attackera ukrainsk infrastruktur (järnvägar, vägar, skolor, sjukhus, kvarnar, lager, hamnar etc) över hela territoriet. I de ockuperade zonerna har massvåldtäkter och massakrer, förstörelsen av Mariupol och bombningar som drabbar civila (som påstås vara "skyddade" av Ryssland) gått hand i hand med repressivt införande av ryska pass, förstörelse av ukrainsk kultur, deportering av barn osv. Miljontals ukrainare har tvingats fly från sina hem eller lämna Ukraina, vilket har splittrat deras familjer och sociala nätverk och gjort dem till flyktingar i olika länder.

Det var det folkliga väpnade och civila motståndet mot invasionen i februari 2022 (oväntat av både Putin och västmakterna) som tvingade Putin att göra ogenomskinliga justeringar av målen för sin militära offensiv, som var tänkt att "avnazifiera" Ukraina och skydda den rysktalande befolkningen i Donbas. Markfronten har stabiliserats (i början av 2024) efter enorma mänskliga förluster, utan att de ryska styrkorna har kunnat stabilisera sin kontroll över alla de territorier som utropats som ryska.

I Ryssland och Belarus kriminaliseras de som vågar tala om ett "krig" för vad som officiellt är en "särskild militär operation" eller som uttrycker minsta motstånd mot det. Den partiella mobiliseringen av cirka 300.000 man i september 2023 ledde till att hundratusentals unga män - ofta utan flyktingstatus - flydde, inte utan hot mot sina familjer i Ryssland. Tusentals civila i Rysslands gränsområden har nu blivit offer för Putins krig och utsatts för attacker från ukrainska drönare och granater.

Den ryska aggressionen har för närvarande gjort det möjligt för Nato att konsolideras och utvidgas på grundval av rädslan hos Rysslands östeuropeiska grannar. Därför är besegrandet av denna invasion och den ryska imperialistiska logiken en avgörande faktor för en framgångsrik folklig kampanj i hela Europa för att avveckla alla militära block - Nato, CSTO, AUKUS.

Internationalisering av aldrig tidigare skådat slag

Vi upplever en aldrig tidigare skådad internationalisering av de stora frågor som mänskligheten står inför. Kapitalismens kris har fått en ny karaktär sedan kraschen 2008 och den recession som följde omedelbart därefter, och i ännu högre grad i och med covidpandemin. Den kapitalistiska krisen har helt klart blivit flerdimensionell. Det finns en konvergens mellan miljökrisen - som sedan några år tillbaka har gett upphov till alltmer extrema klimatfenomen, bland vilka de senaste extrema värmeböljorna utmärker sig - med en fas av varaktig ekonomisk stagnation, med intensifieringen av kampen om hegemoni i det mellanstatliga systemet mellan Förenta staterna och Kina, med auktoritära och nyfascistiska framsteg, med folkens och arbetarnas motstånd och mångfaldigandet av krig i världen.

Vi har gått in i ett nytt skede i kapitalismens historia. En period som är kvalitativt annorlunda än den vi har genomlevt sedan den nyliberala globaliseringen etablerades i slutet av 1980-talet, och särskilt mer konfliktfylld när det gäller klasskampen och kampen mellan stater jämfört med den som inleddes för 33 år sedan med Sovjetunionens och de byråkratiska regimernas kollaps i Östeuropa.

Det finns två stora skillnader mellan denna situation och den konvergens av kriser som skedde i början av 1900-talet och som resulterade i "katastrofernas tidsålder" (1914-1946) med bland annat två blodiga världskrig.

Den mest omedelbart hotfulla aspekten av denna flerdimensionella kris är den ekologiska kris som orsakats av två århundraden av rovgirig kapitalistisk ackumulation. För vad är egentligen den ekologiska krisen om inte resultatet av den fossilbränslebaserade kapitalismen? Den eskalerande klimat- och miljökrisen slår hårt mot mänskligheten och livet på planeten: ökningstakten för jordens medeltemperatur är dubbelt så hög som den var fram till förra decenniet, den biologiska mångfalden går förlorad, det finns utsläpp, föroreningar och pandemier, som alla förkortar tidsfristerna för beslutsamma åtgärder.

Den globaliserade företagsekonomi, som bygger på förbränning av fossila bränslen och ökad konsumtion av kött och ultraprocesserad mat, förvärrar snabbt klimatkrisen. Ett klimat som kommer att minska mänsklighetens framtid på planeten. Smältande poler och glaciärer påskyndar havshöjningen och vattenkrisen. Industrijordbruk, gruvsdrift och utvinning av kolväten går framåt (inte utan motstånd) i tropiska skogar, som är avgörande för att upprätthålla planetens klimatsystem och biologiska mångfald. Klimatkrisens effekter kommer att fortsätta att manifesteras sig på ett våldsamt sätt och förstöra infrastruktur, jordbrukssystem och sättet vi lever, vilket leder till gigantiska förflyttningar av människor. Inget av detta kommer att ske utan att de sociala konflikterna ökar.

Den ekonomiska och sociala krisen

Vi lever fortfarande under effekterna av den stora finanskrisen 2008, som inledde en ny stor depression, följt av en lång lågkonjunktur, precis som under åren 1873-1890 och i synnerhet som under åren 1929-1933. Vi upplever en kris för den nyliberala globaliseringen. För det första därför att detta kapitalistiska funktionssätt inte längre, som tidigare, kan garantera samma tillväxt, vinst och ackumulation som i slutet av 1980- och 1990-talen. För det andra därför att den geopolitiska polariseringen, som förvärras av kriget och nationalismens frammarsch, skakar om de superinternationaliserade värdekedjorna (t.ex. energikedjan Europa-Ryssland och den globala chip-produktionen, som är målet för USA:s raseri för att förhindra kinesiskt ledarskap inom telekommunikation och artificiell intelligens). Det finns en tendens att omforma de redan skakade globala produktionskedjorna. Ingen av dessa svårigheter hindrar dock de nyliberala imperialistiska regeringarna och deras underhuggare från att fortsätta sina anpassningar och brutala attacker på löner, sociala budgetar och varufieringen av jordbruket.

Trots den ynkliga tillväxten efter 2008 försöker den nyliberala ekonomin undvika sin egen kris genom att kasta sig huvudstupa in i fortsatt kapitalkoncentration, finansialisering, offentlig och privat obundenhet, digitalisering - vilket ger mer och mer makt till stora transnationella företag i allmänhet och till "Big Tech" i synnerhet. Stagnerande eller avtagande tillväxt, inflation (som förvärrades av den ryska invasionen av Ukraina) och genomförandet av samma gamla nyliberala politik förvärrar bara sociala, regionala, rasmässiga och könsrelaterade ojämlikheter mellan och inom länder.

Det ohämmade sökandet efter skydd mot krisen (eller bibehållande av profit) uppmuntrar till finansiell spekulation och hotar systemet permanent med 2008 års konkursväg som inte

bara drabbat banker utan även stora industriföretag som General Motors, Ford, General Electric eller stora fastighetsbolag. Förutom sin lågkonjunkturskaraktär -vilket skakar om levnadsstandarden för de arbetande massorna- får räntehöjningen statskulder och privata skulder att växa, vilket skapar förutsättningar för nya regionala eller till och med globala betalningsinställelse kriser.

Avsaknaden av revolutionära massalternativ

Det är inte så att det inte finns några kamper och motståndsrörelser, tvärtom. Vi har under detta århundrade haft åtminstone tre vågor av demokratisk och anti-nyliberal kamp (i början av århundradet, 2011 och 2019-2020), en förnyad kvinnorörelse, den antirasistiska rörelsen som växte fram i USA och en konstellation av kamp för klimaträttvisa över hela världen.

Dessa stora kamper har dock objektivt sett inte bara konfronterats med den nyliberala kapitalismen och dess regeringar, utan också med dilemmat med den strukturella omorganiseringen av arbete i världen - industriarbetarklassen har förlorat social tyngd i stora delar av västvärlden, medan förtryckta sektorer, ungdomar och nya grupper av osäkra arbetstagare ännu inte är organiserade på ett permanent sätt och i allmänhet har svårt att förena sig med fackföreningsrörelsen.

Mitt i de allt snabbare förändringarna kvarstår ett inslag från den föregående perioden, och det förvärras av omformningen av den exploaterade klassen och de förtryckta sektorerna (till följd av den så kallade produktiva omstruktureringen): avsaknaden av ett alternativ till kapitalismen som är trovärdigt i massornas ögon, avsaknaden av en antikapitalistisk kraft eller uppsättning krafter som leder de ekonomiska och sociala revolutionerna. Det extremt kritiska ögonblicket för systemet är därför också det ögonblick då det sker en stor politisk och ideologisk fragmentering av de sociala rörelserna och vänstern. Detta hänger samman med en tillbakagång i de förtrycktas och exploaterades medvetande, som påverkas av geografiska, tekniska och strukturella omgestaltningar och av den nyliberala hyperindividualismen. Till detta kommer de negativa resultaten av "vänster"-regeringar som Syriza och Podemos och den enorma fragmenteringen av den socialistiska vänstern, vilket ger upphov till en bild där kampen är svårare och deras inverkan på medvetandehöjningen och den politiska organiseringen svagare.

Hur de många kriserna förstärker varandra

Att beskriva den kapitalistiska krisen som multidimensionell innebär att den inte är en enkel summa av kriser, utan en dialektiskt artikulerad kombination, där varje sfär påverkar den andra och påverkas av de andra. Kopplingen mellan kriget i Ukraina (innan konflikten i Palestina exploderade) och ekonomisk stagnation har förvärrat den kritiska livsmedelssituationen för de fattigaste människorna på planeten, med mer än 250 miljoner fler hungriga än för tio år sedan (2014-2023). Strömmen av människor som fördrivs på grund av krig, klimatförändringar, livsmedelskrisen och spridningen av förtryckande regimer ökar, särskilt bland länderna i syd, även om medierna ger mer utrymme åt fördrivning mellan syd till nord.

De katastrofala utsikterna på det miljömässiga och ekonomiska området, åtminstone sedan 2016, har utan tvekan spelat en viktig roll när det gäller att få delar av de borgerliga fraktionerna i olika länder att frigöra sig från projektet med formella demokratier som det bästa sättet att genomföra nyliberala föreskrifter. Allt större delar av borgarklassen väljer auktoritära alternativ inom de liberala demokratierna, vilket leder till att högerfundamentalistiska rörelser och högerextrema regeringar stärks.

Utbredningen av en hyperindividualistisk nyliberal sociabilitet, i kombination med högerens användning av sociala nätverk och nu möjligen AI, främjar ytterligare avpolitiserings, klassfragmentering och konservatism. Digital teknik bidrar också till att fördjupa underordnandet och klienteliseringen av medelstora och små bönder, som anses vara de viktigaste livsmedelsproducenterna i världen, eller till och med den massiva minskningen av dessa bönder. Å andra sidan kastar nyliberalismen, genom att fortsätta att våldsamt angripa det som återstår av välfärdsstaterna och införa superexploatering av industri- och servicearbetare och i synnerhet av vård- och socialt reproduktionsarbete, kvinnor, särskilt kvinnliga arbetare, in i dilemmat mellan att överleva (dåligt) eller kämpa.

Nyliberalismen håller kvar kvinnor i den formella arbetskraften (i nord) eller i mindre strukturerade och mer informella former (i det globala syd), vilket ytterligare minskar lönerna och inkomsterna för dem som "arbetar utanför" eller tillhandahåller tjänster, samtidigt som arbetarkvinnor som helhet belastas med uppgifterna att ta hand om barn, äldre, sjuka, annorlunda; arbete som tidigare täcktes av välfärdsstaten, särskilt i avancerade kapitalistiska länder, men som nu brutalt skärs ned. Eftersom nätverken för social reproduktion befinner sig i kris, i högre grad i de nykoloniala länderna än i metropolerna, domesticerar (återför till familjen) och rasifierar (överför till icke-vita, svarta, kvinnor från ursprungsbefolkningen, invandrare) det nyliberala samhället omsorgsuppgifterna, men tar inte ansvar för den sociala reproduktionen som helhet.

Ur ett övergripande geoeconomiskt perspektiv introducerar dagens nyliberala kapitalism och dess mellanstatliga system digitala enheter och algoritmer som nya produktivkrafter, vilket ger upphov till framväxten av digitala plattformar, liksom nya former av sociala produktionsrelationer, såsom uberisering, och olika sociala relationer som uteslutande förmedlas av marknaden. Samtidigt har tyngdpunkten för den globala kapitalackumuleringen under 2000-talet förskjutits från Nordatlanten (Europa-USA) till Stillahavsområdet (USA, särskilt Silicon Valley, samt Öst- och Sydostasien). Det är inte bara Kina som är avgörande, utan hela regionen, från Japan och Korea till Australien och Indien.

Geopolitiskt kaos och omgestaltning av den globala ordningen

Den "nya ordning" eller oordning som är under uppbyggnad, och som redan innebär ett hot om fler mellanimperialistiska konflikter och en återupptagen kärnvapenkappning, gör världen mer konfliktfylld och farlig. Det "geopolitiska kaos" som rådde för några år sedan förvärras samtidigt som det ger upphov till en kris i det imperialistiska systemet, dvs. en försvagning av den hegemoniska makten. Detta kombineras med att en ny imperialism, som Ryssland, eller en framväxande imperialism, som Kina, gör sig gällande. Det är en omgestaltning som pågår i ett globalt sammanhang av enorm instabilitet, där ingenting är konsoliderat. I vilket fall som helst existerar inte det unipolära blocket (efter Sovjetunionens kollaps) under USA:s ledning längre.

Fakta visar att i takt med att den asiatiska jätten stärks på det ekonomiska, teknologiska och militära området har vi under det senaste decenniet upplevt en hegemonisk tvist som bygger på rivaliteten mellan det gamla imperialistiska systemet - det amerikanska blocket med de europeiska imperialismerna, den kanadensiska staten, Japan, Sydkorea och Australien - och det framväxande block som Kina försöker bygga upp. I det senare blocket, som expanderar och är på offensiven, ingår Ryssland (trots dess särskilda intressen och motsättningar med Peking), Nordkorea, många centralasiatiska republiker, nya vänner bland kalifaten i Mellanöstern (Saudiarabien, Qatar, Bahrain, Iran) och man försöker göra BRICS till en allians mot västimperialismen. Indien förblir dock en stark allierad till USA, bland annat mot Kina.

Vi bevittnar en ökning av antalet krigssituationer runt om i världen, till exempel de som fortsätter i Syrien, Jemen, Sudan och konflikten i östra delen av Demokratiska republiken Kongo. Dessutom ser vi öppna eller dolda inbördeskrig, som i fallet Myanmar, som är ett exempel på det förra, och de latinamerikanska staternas ständiga kamp mot kriminella organisationer, och i sin tur dessa organisationers kamp mot befolkningen, som i Mexiko, Brasilien och Ecuador. Denna konfliktfyllda situation tar sig uttryck i geoekonomi och geopolitik i Afrika, där Ryssland konkurrerar ekonomiskt och militärt med Frankrike och USA, särskilt i de tidigare fransktalande kolonierna i Västafrika. Kina å sin sida fortsätter att försöka öka sitt ekonomiska inflytande i alla delar av den afrikanska kontinenten samt i Latinamerika och Karibien.

Det nuvarande Kinas och Putins Rysslands natur

Det kinesiska "stora språnget" under de senaste 30 åren var kapitalistiskt till sin natur. Som arvtagare till en stor social revolution och en vändning mot restaurering från 1980-talet och framåt, vilket var avgörande för den nyliberala omgestaltningen av världen (som genomfördes i partnerskap med USA och dess allierade), har den framväxande kinesiska imperialismen specifika egenskaper, som alla imperialismen. Den bygger på en statskapitalism som är planerad och centraliserad till KKP och de väpnade styrkorna (FBA, Folkets befrielsearmé): en utvecklingskapitalism med en öppet utvecklingsinriktad politik där de flesta stora företag är samriskföretag mellan statsägda eller statligt kontrollerade företag och privata företag.

Den framväxande kinesiska imperialismen är naturligtvis fortfarande under uppbyggnad. Under de senaste 10 åren har Kina gjort ett språng i exporten av kapital: landet har förvärvat stora andelar i energi-, gruv- och infrastrukturföretag i nykoloniala länder (Sydostasien, Centralasien, Afrika och Latinamerika) och har blivit världens största patentansökare och -registrerare. Sedan 2022 är Kina en nettoexportör av kapital (landet exporterar mer kapital än det importerar). Kina har investerat allt mer i försvarsmateriel och varnar med allt större kraft för att det finns en linje (eller flera linjer) - Taiwan och Söderhavet - som rivaler och svagare stater inte får korsa. Landet har ännu inte invaderat eller koloniserat "ett annat land" enligt europeisk eller amerikansk modell, även om dess politik gentemot Tibet och Xijiang (och de små territorier som historiskt varit omtvistade med Indien och Bhutan) i allt väsentligt är kolonialistisk.

Dagens Ryssland är den stat som blev resultatet av den massiva förstörelsen av fundamenten av det forna Sovjetunionen, och av den kaotiska och icke-centraliserade restaurering som ägde rum där, av att gamla och nya företag togs över av byråkrater som blivit oligarker. I början av seklet utarbetade Putin och hans grupp, som kom från de tidigare spionage- och förtryckartjänsternas sektorer, ett projekt för att återskapa den ryska kapitalismen med hjälp av bonapartistiska relationer mellan oligarker och en 2000-talsversion av den gamla nationalimperialistiska ideologin om Storryssland. Detta förvandlades till det viktigaste instrumentet för att åter hävda den ryska kapitalismen i konkurrens med andra imperialismen och kvalitativt öka förtrycket av folken i Federationen, inklusive det ryska folket. Putinregimens ultraförtryckande karaktär kan betraktas som en utveckling mot fascism.

USA, en hegemoni i kris

Uppkomsten av rivaler förringar inte USA:s karaktär som det rikaste och militärt mäktigaste landet, med en krigsmakt utan motstycke och med den borgarklass som är mest övertygad

om sitt "historiska uppdrag" att till varje pris dominera planeten, och därför föra krig för att bibehålla kontinuiteten i sin hegemoni. Det är verkligen Uncle Sam som fortfarande har sista ordet i den ännu hegemoniska imperialistiska "kollektiviteten". Poängen är att även om USA är oslagbart när det gäller tvångsmedel, så har landet som aldrig förr (åtminstone sedan Vietnamkriget) ett allvarligt problem: en imperialistisk hegemoni kan, som alla hegemonier, bara upprätthållas om den också övertygar sina allierade och sin inhemska befolkning. Och det finns inget farligare än en trängd hegemon.

USA har allvarliga problem med extern legitimitet, men också, och mer allvarligt, intern legitimitet - element som inte fanns under den tidigare perioden av förmodad "unipolaritet" och "kriget mot terrorismen" på 1990-talet. Dess affärsmässiga, byråkratiska och politiska elit är mer splittrad än någonsin i fråga om projektet med intern dominans och tvingas ta itu med problemen med att bryta de värdekedjor som djupt har knutit samman USA:s ekonomi med Kinas under de senaste 40 åren.

Utöver sin relativa ekonomiska nedgång är USA ett borgerligt demokratiskt samhälle och en regim i öppen kris sedan Tea Party och Trump tog kontroll över det republikanska partiet inifrån - med anspråk på att ändra reglerna i världens äldsta borgerliga demokrati - och polariseringen fördjupades. Tendensen i denna kris är att den fördjupas ytterligare och, med Trump eller Biden i Vita huset, bidrar till att försvaga det en gång allsmäktiga "Amerika", som kommer att utsättas för angrepp mellan den verkställande, lagstiftande och dömande makten, som kan skada dess globala mål.

Det globala syd

Latinamerika, Afrika, Mellanöstern och en stor del av Asien (särskilt dess södra och sydöstra delar) utgör territorierna för de nykoloniala länder som kallas det globala syd. Trots ojämlikheterna mellan deras olika stater och samhällsformationer utgör de som helhet den grundläggande del av världen - där större delen av mänskligheten lever eller överlever - som är skuldsatt, producerar råvaror, har de minst förstörda ekosystemen, omfattande livsmedelssystem och billig arbetskraft som är grundläggande för det imperialistiska nordens permanenta och rovgiriga berikande.

Efter fyrtio år av nyliberal globalisering fortsätter det globala syd att koncentrera större andel av ojämlikhet, hunger, brist på sociala skyddssystem, auktoritära regeringar, expropriering och blodiga sociala konflikter. Den finansiella, produktiva, kommersiella och kulturella internationaliseringen har emellertid också lett till en pervers utjämning med nord när det gäller problem och politisk polarisering: extremhögerens framväxt (Duterte, Bolsonaro, Modi, Milei), kriminella organisationers ökade makt, klimat tragedier (som i Indien, Bangladesh, Filippinerna, Brasilien), kriser i statliga och politiska system, inbördeskrig (som i Myanmar, Sudan, Demokratiska republiken Kongo, Haiti) och krig mellan länder.

Latinamerika

Sedan början av seklet har Sydamerika varit skådeplatsen för en rad kamper, många demonstrationer, folkliga estallidos (upplopp), val av reformistiska regeringar som fötts ur dessa kamper och en hel del politisk polarisering - eftersom neoextraktivism, rovdrift på naturen, social nedbrytning, ojämlikhet, dagligt våld, militarisering och politiska kriser växer, vilket också ger näring åt högerextrema alternativ. Sedan 2018 har en ny cykel av mobiliseringar på ett radikalt sätt svept genom de andinska länderna. Motstånd, explosioner och sociala kamper (som har kombinerat demokratiska och ekonomiska krav) kombineras å ena sidan, och extremhögerens permanens som en central fiende å andra sidan. Dessa

strider kanaliseras ibland genom valet av den andra vågens så kallade "progressiva" regeringar.

De är inte arbetarnas och de förtrycktas regeringar, och därför är de inte "våra regeringar". Vi deltar inte i dem, och vi är inte heller skyldiga dem något ovillkorligt stöd. Men i en period som präglas av ultrahögerns närvaro och tillväxt så är de regeringar som av breda delar av massorna ses som ett alternativ till nyfascismen, eftersom de i allmänhet är alternativ på valplanet. När vi studerar varje nationellt fall i det nuvarande världssammanhanget och överväger nödvändigheten av att besegra extremhögern kan vår politik därför inte vara annat än folklig mobilisering och en noggrann kombination av programmatiska krav, uppmuntran och stöd till kampen mot dessa regeringars nyliberala och rovgiriga åtgärder, fördömande av det mest reaktionära, främjande av de bästa sätten att bekämpa extremhögern, med det nödvändiga upprätthållandet av rörelsernas oberoende mot dessa regeringar.

Afrika i krisernas virvelvind

Denna region med 1,2 miljarder invånare lever i en kapitalistisk värld som formar och begränsar deras liv i varje ögonblick. Trots berättelsen om "Africa rising", som antydde att Afrika äntligen skulle kasta av sig oket av nykolonial underutveckling, är Afrika, och särskilt Afrika söder om Sahara, ett offer för den "ojämna" delen av ojämn och kombinerad utveckling. Den är fortfarande den fattigaste kontinenten i världen. Världsbanken uppskattar att 87 procent av världens extremt fattiga kommer att finnas i Afrika år 2030.

Kapitalismens mångdimensionella kris har katastrofala effekter över hela kontinenten. Afrika står för endast 4% av de globala koldioxidutsläppen, men ändå ligger 7 av de 10 länder som är mest utsatta för klimatkatastrofer i Afrika. Fyra års torka på Afrikas horn har drivit 2,5 miljoner människor på flykt. Flera konflikter som präglar den politiska situationen i Afrika, särskilt kriget i Sudan, har sina rötter i extrema störningar som orsakats av den accelererande klimatkrisen.

Sedan en tid tillbaka har vi uppmärksammat den nya kapplöpningen om Afrika, som ger upphov till en våg av konflikter över hela kontinenten - från Sudan till Moçambique. Många av dessa konflikter är relaterade till nya olje- och gasfyndigheter, men alltmer fokus ligger på kampen om att kontrollera och utvinna sällsynta jordartsmetaller och andra kritiska mineraler (kobolt, koppar, litium, platina) för koldioxidsnål teknik som behövs för den "gröna ekonomin" i de avancerade ekonomierna.

Tillsammans med de tidigare kolonialmakterna och naturligtvis den imperialistiska hegemonen USA spelar Kina och Ryssland en viktig roll när det gäller att utvinna rikedomar genom olika former av superexploatering och underblåsa konflikter på kontinenten. Följaktligen fortsätter nya konflikter, regionala krig, statskupper och inbördeskrig att definiera kontinentens politiska ekonomi. Genom att dra nytta av konflikter i flera afrikanska länder och där regimer som stöds av västmakterna möter nya uppror eller störtas, utspelar sig ett bekant mönster. Ryssland, främst genom att legosoldatgruppen Wagner används för att underminera västvärldens inflytande och få tillgång till inflytande i regionen. Detta gäller även för den serie statskupper i Västafrika som utmanar den franska nykolonialismens makt och där de nya regimerna vänder sig till Washingtons konkurrenter för militära och finansiella livlinor.

Kina är dock den främsta icke-västliga makt som utvinna Afrikas rikedomar. Kina använder sin ekonomiska makt för att kräva ojämlika utbyten, oavsett om det sker i form av resursstödda lån, andra lån, handelsavtal eller genom investeringar i Afrikas

utvinningsindustrier och infrastruktur. Det uppskattas att 62 procent av Afrikas bilaterala skulder är till kinesiska fordringsägare.

I Afrika söder om Sahara verkar de s.k. medborgarrörelserna (Le Balai citoyen (Burkina Faso), Y en a marre! (Senegal), Lucha (Demokratiska republiken Kongo) etc.) att söka ny kraft. När regimerna ställs inför folkliga demonstrationer, även från den politiska oppositionen, svarar de också med hårt förtryck (Senegal, Swatini/tidigare Swaziland, Zimbabwe etc.). I allmänhet finns det inte någon vänster- eller "progressiv" (anti-nyliberal) förankring, än mindre ett antikapitalistiskt perspektiv (som togs upp av de algeriska kamraterna under Hirak). Det sudanesiska upproret, med dess anmärkningsvärda självorganisering och radikala sociala och demokratiska krav, kvävs nu och befolkningen decimeras i den skoningslösa väpnade konflikten mellan generaler, som var och en stöds av de mest reaktionära staterna. Kais Saïed-regimen i Tunisien har strypt de demokratiska strävanden som föddes ur den arabiska våren.

Militärkupperna 2023 i de tidigare franska kolonierna i Afrika (Mali, Burkina Faso, Niger och Gabon) är en indikator på den politiska krisen på denna kontinent. Krisen har förvärrats av att islamistiska terrorgrupper som finansieras av Gulfmonarkierna, och som har stärkts av Khadaffis nederlag i Libyen och västmakternas ingripande, har börjat agera militärt. I dessa fyra länder utnyttjade de militärer som tog makten, utan att möta något motstånd i form av regimkris, den totala misskrediteringen av de politiska institutionerna och det utbredda förkastandet av den franska imperialistiska närvaron (Françafrique) bland befolkningen, särskilt bland ungdomarna i Sahel. Detta förkastande uttrycktes också mycket tydligt i Senegal under de sociala rörelserna 2021. När det gäller militärkuppen i Gabon, en tidigare fransk koloni i Centralafrika, är det regimens interna kris som är avgörande eftersom de nya makthavarna och befolkningen inte har förkastat Frankrike på samma sätt. I vilket fall som helst erbjuder de militärer som har kommit till makten inget verkligt alternativ till den imperialistiska politiken och den nyliberala modellen, ungefär som de islamister som kom till makten genom val i Tunisien och Egypten efter den arabiska våren.

De exploaterade, de förtryckta och världens folk svarar med mobiliseringar

Efter krisen 2008 blossade massmobiliseringar upp över hela världen. Arabiska våren, Occupy Wall Street, Plaza del Sol i Madrid, Taksim i Istanbul, juni 2013 i Brasilien, Nuit Debout och gula västar i Frankrike, mobiliseringar i Buenos Aires, Hongkong, Santiago, Bangkok. Denna första våg följdes av en andra våg av uppror och explosioner mellan 2018 och 2019, som avbröts av pandemin: det antirasistiska upproret i USA och Storbritannien, med George Floyds död, kvinnomobiliseringar i många delar av världen, inklusive kvinnornas heroiska kamp i Iran, revolter mot autokratiska regimer som i Belarus (2020), en massmobilisering av indiska bönder som segrade 2021. År 2019 bevitnades demonstrationer, strejker eller försök att störta regeringar i mer än hundra länder: i sex av dem störtades regeringar framgångsrikt eller ändrades mot reformer, i fyra störtades regeringar, i två reformerades regeringar helt (studie av Mediapart, 2019-11-24).

I efterdyningarna av pandemin framträder tydligt: det tre månader långa motståndet i Frankrike mot Macrons pensionsreform, och arbetar-, student- och folkupproret i Kina som bidrog till att besegra KKP:s Covid Zero-politik. I USA fortsätter processen med facklig organisering och kamp i de nya produktionsgrenarna (Starbuck's, Amazon, UPS), med framväxten av nya antibyråkratiska processer på gräsrotsnivå (rank and file), med strejker av arbetare inom utbildning och hälsa. Under 2022/2023 utmärkte sig de stora strejkerna bland manusförfattare och skådespelare i Hollywood, utöver den historiska och hittills segerrika strejken bland arbetarna vid de tre stora biltillverkarna i landet.

Arbetarklassen i bred bemärkelse, som för närvarande förbereder sig för att möta effekterna av artificiell intelligens (vilket framgår av motståndet i strejken bland amerikanska manusförfattare och skådespelare), är fortfarande en livskraftig och talrik kraft. Den har dock genomgått omstrukturerings- och förtrycksprocesser, och en lägre medvetande- och organisationsnivå kan observeras jämfört med förra seklet. Stora industrikomplex överlever i Kina och sprider sig över hela Sydostasien. Bönder i Afrika, Sydasiens (Indien och Pakistan) och Latinamerika gör också tappert motstånd mot den imperialistiska jordbruksindustrins invasion. De indiska folken, som utgör 10 procent av världens befolkning, gör motstånd mot kapitalets framfart över deras territorier och försvarar de gemensamma tillgångar som är nödvändiga för hela mänskligheten. Den arabiska vårens nederlag och den syriska tragedin hämmar motståndskraften hos folken i Mellanöstern, men trots detta har vi sett det heroiska upproret bland Irans kvinnor och flickor.

Arbetarna fortsätter att göra motstånd mot kapitalet och kämpa för sina levnadsvillkor, om än under nya former av arbetsorganisation och nya sätt att organisera sig för att kämpa, och därför med större svårigheter än tidigare. Vad som står på spel är att arbeta hårdare än någonsin, i varje land, i varje stadsperiferi, på varje arbetsplats, i varje ockupation och strejk, i varje ny gräsrotsfackförening, i varje ny kategori och ny folkrörelse för motstånd mot ordningen, i enighet kring gemensamma krav, i skapandet och stärkandet av självorganisering och i den antikapitalistiska politiseringen av krav, för att återuppbygga de exploaterades och förtrycktas medvetenhet och deras klassberoende mot kapitalismen.

De centrala kraven för en ny tid

Inför den växande ojämlikheten mellan länder, påtvingad av det imperialistiska kapitalistiska systemet; inför krig och nationalistiska dispyter, som kräver miljontals liv, står Fjärde Internationalen villkorslöst mot alla imperialismen. Vi står för fullt oberoende för alla kolonier och nykolonier. Vi står för en värld där ingen stat eller etnicitet förtrycker eller begränsar andras rättigheter. Den fred vi föreslår är en egalitär och antikolonial fred.

Vår mest brådskande uppgift i solidaritet med Palestina är att vinna politiska och sociala krafter för att stödja den internationella uppmaningen till ett omedelbart eldupphör i Gaza, så att humanitärt bistånd kan komma in obehindrat. Vi kräver ett slut på förstörelsen av Gaza, ett slut på att palestinierna i Gaza och på Västbanken fördrivs och förflyttas, att alla palestinska fångar och den israeliska gisslan frigges. Vi kräver ett slut på andra regeringars medverkan till Israels handlingar och ett vapenembargo mot Israel. Vi arbetar för att bygga upp en så bred rörelse som möjligt till stöd för det palestinska folket och intensifierar BDS-kampanjen. I denna rörelse ingår de judar i hela världen som hävdar att Netanyahu och den israeliska regeringen inte talar för dem och för vilka en fredlig judisk närvaro i Palestina endast kan konkretiseras genom att försvara det palestinska folkets rättigheter.

Den strategiska lösningen i Mellanöstern börjar med alla palestiniers rätt att återvända till sitt historiskt erkända territorium, avskaffande av apartheid från floden till havet, bekämpande av alla relationer av förtryck, rasism och exploatering i hela regionen, införande av lika rättigheter för alla folk och därmed avveckling av den sionistiska staten som "judarnas" stat. Vi arbetar för utvecklingen av en omfattande egalitär revolutionär rörelse för alla folk i Palestina i deras kamp för självbestämmande. Men det kräver att det judiska folket i Israel förkastar sionismen och att de deltar i en arabisk revolution som bär på en demokratisk, sekulär och socialistisk dynamik.

Den enda varaktiga lösningen på kriget i Ukraina är ett fullständigt tillbakadragande av Putins trupper. Alla, möjliga, förhandlingar om eldupphör eller "fred" måste vara offentliga

för de ukrainska och ryska folken. Det är upp till det ukrainska folket att besluta om villkoren för ett eldupphör som leder till att aggressionen besegras, att det som fortfarande finns kvar av Ukrainas infrastruktur bevaras och att de ryska trupperna dras tillbaka - och att befolkningen återvänder till sina hem. Vi försvarar det ukrainska folkets rätt att göra motstånd och få hjälp mot invasionen och att bygga ett fritt och demokratiskt Ukraina, och vi stöder alla dem i Ryssland och Belarus som motsätter sig detta krig.

Vi kämpar för en avveckling av alla militära block - NATO, CSTO och AUKUS. Vi motsätter oss all logik som går ut på att dela upp "inflytandesfärer" på folkens bekostnad och alla nyliberala och politiska villkor för det bistånd som ges. Vi motsätter oss det cyniska utnyttjandet av kriget i Ukraina för att öka militärbudgetarna, som i Europa. Vi fördömer all utpressning med kärnvapen från båda sidor. Vi fortsätter att kämpa för nedrustning i världen, särskilt när det gäller kärnvapen och kemiska vapen, för en världsfred där ingen stat påtvingar, invaderar eller förtrycker en annan, dvs. en fred utan kolonisationer och utan kyrkogårdar för koloniserade folk.

I Afrika förkastar vi den västliga imperialistiska diskursen som, under förevändning att återupprätta den konstitutionella ordningen, vill stödja militär intervention för att bevara sina intressen. Vi kämpar för ett fullständigt tillbakadragande av de franska militära trupperna från hela regionen och för en stängning av den amerikanska militärbasen Agadez i Niger. Vi kräver att Wagnertruppens trupper skall lämna området. Vi stöder alla ansträngningar för att erövra folkens politiska och ekonomiska suveränitet, i riktning mot en ny och antisystemisk rörelse för enhet mellan Afrikas länder och folk.

Mot bakgrund av extremhögern i nord och syd är vänsterns enhetspolitik (enhetsfronter) en viktig del av vår repertoar i dessa tider, även om vi aldrig förhandlar om eller accepterar förlusten av vårt politiska oberoende eller de sociala rörelsernas oberoende. I auktoritära regimer (som i Kina, Ryssland, Belarus, Nicaragua, Syrien, Saudiarabien, Arabemiraten, Iran och de andra kalifatet) eller i de med valda regimer men med en auktoritär natur som Turkiet, Venezuela och Filippinerna är vår politik ett frontalt motstånd mot makthavarna, en oavbruten kamp för demokratiska rättigheter och ett ovillkorligt stöd till upprorsmännen, till exempel i Myanmar och Jemen.

I detta sammanhang är initiativet att i Brasilien hålla en bred konferens för aktivister mot fascism 2025 av stor betydelse för Internationalen. Det bör vara en del av våra prioriterade åtgärder i alla världsdelar att stödja och stärka denna idé och arbeta för att förverkliga den genom regionala eller kontinentala förkonferenser.

Vi kämpar för att grundläggande krav ska uppfyllas, såsom allmän och kostnadsfri sjukvård, statligt garanterad sjukvårdsinfrastruktur, anständiga bostäder, anständigt arbete, löner och pensioner samt tillgång till vatten och energi till låga priser.

En av våra centrala uppgifter är att uppmuntra och stödja de sociala och miljömässiga striderna och arbeta för att göra de ekologiska antikapitalistiska kraven till krav från alla arbetare och förtryckta sektorer. Endast styrkan i de exploaterades och förtrycktas rörelser i den sociomiljömässiga planen kan konfrontera den pågående klimatkollapsen.

Vi försvarar rätten för kvinnliga arbetare och samhället i stort till ersättning för omsorgsarbete (med barn, äldre eller sjuka) som garanteras genom statlig politik. Vi kämpar för rätten att bestämma om man ska ha barn, för rätten till abort och alla preventivmetoder, sexualundervisning på alla nivåer, för offentliga daghem av god kvalitet, heltidsskolor av god kvalitet, för lika lön, lika möjligheter till arbete och lika inkomst för män och kvinnor.

Mot strukturell rasism som diskriminerar svarta människor, ursprungsbefolkningar och alla rasifierade etniska minoritetsgrupper, särskilt när de är migranter i norr, föreslår och kämpar vi för antidiskrimineringspolitik, gottgörelse för slaveri och landstöld samt positiv

särbehandling. Vi står tillsammans med alla migranter mot främlingsfientlighet och utvisningspolitik. För ett slut på alla murar.

Mot konservativ homofobi och transfobi, som angriper HBTQI-samhället över hela världen, höjer vi våra röster för den bredaste rätten tillatt föfoga över våra kroppar som vi finner lämpligt och som vi önskar. För fullt medborgarskap och fullständiga rättigheter för homosexuella, lesbiska och icke-binära par med möjlighet till äktenskap, befruktning och adoption. Vi försvarar transpersoners rättigheter, kampen mot våld och deras fulla integration i samhällslivet.

All denna kamp måste förenas för att besegra de nya nyfaschismerna, för att störa exploaterings- och förtryckarregimerna, för att leda till konfrontation med imperialismen, kolonialismen, dvs. kapitalismen. Fjärde internationalen kämpar för en värld där ingen stat förtrycker, invaderar eller utövar förtryck mot den andra, där en fred mellan jämlikar är möjlig, med respekt för folkens självbestämmande. Vi kämpar för en avkolonialiserad, ekologisk och socialistisk (ekosocialistisk) värld där kapitalismens nederlag och dess logik gör att alla kan vara lika i sina olikheter. En feministisk värld, med alla etniciteter och färger, alla sexuella läggningar och identiteter, alla trosuppfattningar, alla former av mänskligt liv i symbios och balans med naturen.